

Урбаністка

Владислав Бойко

Погожим вечором вгодована Свиня
на фермі здибала робочого Коня —
той саме корм розвозив для худоби —
й прохрюкала:

— А дай лишень для проби!

Фе! Знову дерть...

Та вже якби і смерть
тепер мене примусила це їсти —
то не змогла б... Переселяюсь в місто,
бо виросла уже, як для села:
кондиції, сказали, досягла!

Там їстиму лиш вишукані страви,
та вже ж доб'юсь і визнання, і слави...
Не те, що в тебе тут:
заправив шию у хомут —
та й кормову проблему, знай, вирішуй...
Якби ж ти був хоч трошечки справніший —
то, мо', всміхнулась доля б і тобі.
А так... Бувай! Ще мушу, далебі,
перед далекою дорогою поспати,
бо завтра — вже й до м'ясокомбінату!
Отам — нових кондицій я сягну,
задовольню усі свої потреби!

— Блажен, хто вірує! — всміхнувсь Гнідко до себе
і хуру далі потягнув.